

Aan de leden van de partijbesturen
van CD&V, N-VA en OpenVLD

Leuven, 11 oktober 2007

Geachte mevrouw,
Geachte heer,

Ook al is het Davidsfonds geen communautaire ‘scherpslijper’ en concentreren wij ons als cultuurvereniging vooral op de ‘invulling’ van het autonoom wordende Vlaanderen, toch volgen wij de lopende regeringsonderhandelingen met meer dan gewone aandacht. In de aanloop naar de verkiezingen van 10 juni hebben wij in een Open Brief gevraagd om een grondige staats hervorming. Daarbij hebben wij een minimumprogramma naar voren geschoven dat gebaseerd is op de vijf resoluties die het Vlaams parlement in 1999 goedkeurde. Het is een programma waarover een ruime consensus bestaat, zowel in politiek Vlaanderen, als bij het middenveld en de bevolking. Als cultuurvereniging pleitten we in het bijzonder ook voor culturele solidariteit die zich moet vertalen in een versterking van het zogenaamde taalterritorialiteitsprincipe. (U vindt een kopie van die Open Brief als bijlage.)

Met waardering hebben wij vastgesteld dat er in de eerste fase van de onderhandelingen (‘Leterme I’) een grote Vlaamse eensgezindheid bestond. Toen Yves Leterme zijn eerste formatieopdracht aan de koning teruggaf, hebben wij de Vlaamse onderhandelaars dan ook aangemoedigd om hun rustige en redelijke, maar tegelijk vastberaden houding niet te laten varen. We hebben toen nogmaals verwezen naar onze Open Brief en de resoluties van het Vlaams parlement.

De ontwikkelingen van de jongste weken baren ons evenwel grote zorgen. Vanuit verschillende hoeken krijgen we signalen dat de Vlaamse onderhandelaars ‘de grote bocht’ aan het nemen zijn. Wij nemen signalen en geruchten weliswaar met een korreltje zout, maar niettemin zijn er hardnekkige berichten die ons allerminst geruststellen. Wat ons evenzeer verontrust is de populistische stemmingmakerij die in bepaalde kringen aan de gang is, waarbij de Vlamingen geculpabiliseerd worden omdat zij bepaalde (nochtans rechtmatige) eisen op tafel leggen. (Een petitie als ‘Red de solidariteit’ wordt door – minstens een deel van – de initiatiefnemers aangegepen om te pleiten tegen een regionalisering van de arbeidsmarkt, de kinderbijslag, de pensioenen en de gezondheidszorg, hoewel de petitie zelf zich enkel in vage bewoordingen uitspreekt voor solidariteit en tegen een splitsing.) We beseffen dat er compromissen gesloten moeten worden, maar durven tegelijkertijd luidop hopen dat onze onderhandelaars noch aan de arrogante en wispelturige houding van bepaalde Franstalige politici, noch aan de (bewuste of onbewuste?) demagogie van bepaalde (ook Vlaamse) ‘weldenkenden’ zullen toegeven.

./..

./..

De leden van onze vereniging (55.000 gezinnen) zijn over het algemeen zeer gematigd inzake communautaire kwesties. Maar **nu valt het ons op hoezeer ook die gematigde Vlaming genoeg krijgt van de onredelijkheid van bepaalde Franstalige politici en een radicalere houding heeft aangenomen.**

Het is niet onze gewoonte om ons als onafhankelijke cultuurvereniging op het politieke toneel te profileren. Nu kunnen wij vanuit ons maatschappelijk engagement evenwel niet aan de zijlijn blijven toekijken. **Wij vragen dan ook nogmaals uitdrukkelijk een regeerakkoord met garanties voor een grondige staatshervorming en rekenen op de beginselvastheid van de Vlaamse onderhandelaars.** Niet vanuit een egocentrisch nationalisme, maar vanuit de overtuiging dat die staatshervorming nodig is om het hoofd te bieden aan cruciale uitdagingen die ons wachten.

Altijd tot nadere toelichting bereid, verblijf ik intussen, ook namens onze Raad van Bestuur en secretaris-generaal Jeroen Sleurs,

met vriendelijke groet,

Peter Peene
nationaal voorzitter

Open brief aan de leden van de Vlaamse politieke partijbesturen

Davidfonds vraagt grondige staatshervorming

Het Davidfonds roept alle Vlaamse politici op om na de federale verkiezingen van 10 juni 2007, samen met de Franstalige en de Duitstalige politici, werk te maken van een grondige staatshervorming. Dat is **in het belang van alle gemeenschappen** in België. Het is **noodzakelijk** om het immobilisme te doorbreken dat tal van cruciale domeinen in de samenleving vandaag verlamt.

Sinds zijn ontstaan in 1875 zet het Davidfonds zich in voor de culturele emancipatie van Vlaanderen en zijn inwoners. Gaandeweg kreeg de Vlaamse ontvoogdingsstrijd ook sociale, economische en politieke dimensies. Dat resulteerde onder meer in verschillende staatshervormingen, die van België een federale staat maakten. Daarbij werden belangrijke bevoegdheden overgeheveld naar de gemeenschappen en gewesten.

Voor een *beter* (bestuur van) Vlaanderen (en overigens ook van Wallonië) is meer Vlaanderen (én meer Wallonië) een noodzaak.

Als cultuurvereniging concentreert het Davidfonds zich de jongste jaren vooral op de ‘(z)invulling’ van het autonoom wordende Vlaanderen. Drie werkterreinen zijn daarbij prioritair: taal & lezen (o.m. Groot Nederlands Dictee), geschiedenis (o.m. Nacht van de Geschiedenis) en kunst.

Zijn inzet voor een *beter* Vlaanderen, neemt niet weg dat het Davidfonds mee blijft ijveren voor *méér* Vlaanderen. Voor een *beter* (bestuur van) Vlaanderen (en overigens ook van Wallonië) is meer Vlaanderen (én meer Wallonië) vandaag immers meer dan ooit een absolute noodzaak.

Meer bevoegdheden voor *beter* Vlaanderen én Wallonië

Samen met andere verenigingen, met wetenschappers en onderzoekscentra, met denk- en studiegroepen, met prominente maar ook met heel veel ‘gewone’ Vlamingen, stelt het Davidfonds vast dat Vlaanderen en Wallonië de jongste decennia almaar verder uit elkaar zijn gegroeid. In belangrijke domeinen van de samenleving zoals justitie en gezondheidszorg, zijn er tussen de twee landsdelen grote tot zeer grote ‘cultuurverschillen’. Een aan Vlaanderen of Wallonië aangepast beleid is evenwel onmogelijk omdat belangrijke bevoegdheden terzake federaal zijn. Het immobilisme dat daarvan het gevolg is, is nefast voor de ontwikkeling van beide.

Het Davidfonds herinnert daarom alle Vlaamse partijen aan de **vijf resoluties**, die het **Vlaams parlement** goedkeurde in 1999 en die – geactualiseerd en versterkt – in het **regeerakkoord** van 2004 werden opgenomen. In een volwassen democratische samenleving is het belangrijk dat politici zich aan hun **woord houden**, zoniet dreigt de kloof tussen burger en politiek alleen maar groter te worden.

Het Davidsfonds schaart zich ook achter het derde **Lentemanifest** dat dit voorjaar door meer dan honderd prominente Vlamingen werd ondertekend.

Concreet schuift het Davidsfonds het volgende **minimumprogramma voor een volgende staatshervorming** naar voren:

1. een **defederalisering** – met vorming van homogene bevoegdheidspakketten – van:
  - het wetenschappelijk onderzoek
  - de gezondheidszorg
  - het gezinsbeleid
  - het arbeidsmarktbeleid
  - de werkloosheidsuitkeringen
  - het veiligheidsbeleid
  - de organisatie van de rechtsbedeling

2. meer **fiscale autonomie** voor beide deelstaten

3. een transparante **solidariteit** die wordt geregeld tussen de deelstaten onderling

Overigens betekent solidariteit voor het Davidsfonds ook culturele solidariteit. Dus niet enkel solidariteit met anderen omdat ze ziek, oud, werkloos of arm zijn, maar ook solidariteit wanneer een cultuur of taal kwetsbaar is en bedreigd of geminacht wordt. Die culturele solidariteit moet zich vertalen in een versterking van het zogenaamde taalterritorialiteitsprincipe. Iedereen is welkom, op voorwaarde dat men bereid is zich de taal van de regio eigen te maken. In dat verband vraagt het Davidsfonds bijkomende structurele maatregelen om de positie van het Nederlands en de Vlaamse cultuur in Brussel en de Rand te versterken.

Solidariteit betekent ook culturele solidariteit; wanneer een cultuur of taal kwetsbaar is en bedreigd of geminacht wordt.

Tenslotte herhaalt het Davidsfonds met klem de eis tot splitsing van het kiesarrondissement en het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde, zonder dat Vlaanderen daarvoor een prijs moet betalen. In een rechtsstaat is het normaal dat een arrest van om het even welk gerechtshof zonder meer wordt uitgevoerd.

Nationaal Bestuur Davidsfonds

2 mei 2007